

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 538/2016
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Ј.Г., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Г., адвоката В.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 84/15 од 03.11.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 52/16 од 01.03.2016. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 02.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ј.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 84/15 од 03.11.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 52/16 од 01.03.2016. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 84/15 од 03.11.2015. године, окривљена Ј.Г., оглашена је кривом због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, те јој је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена у року од једне године по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 21.293,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења применом одредбе члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 9) ЗКП, као и да приватном тужиоцу М.И. на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 202.960,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења сходно члану 264. став 1. ЗКП. Истом пресудом приватни тужилац М.И. је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 52/16 од 01.03.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Ј.Г., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене Ј.Г., адвокат В.М., због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка и паушала, са предлогом да Врховни касациони суд побијане правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да се исте преиначе тако што ће окривљена бити ослобођена од оптужбе да је извршила предметно кривично дело или да се оптужба одбије због постојања одлуке Прекршајног суда Параћин за исти догађај против окривљене у предмету Пр 810/15 и постојања предмета код Основног јавног тужиоца Параћин Кт 281/14 и Кт 393/14 за члан 138. став 1. КЗ по кривичној пријави окривљене Ј.Г. против оштећеног М.И. за исти догађај или да се предметни оптужни акт одбаци као неуредан и неблаговремен.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене Ј.Г. у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари јер је према окривљеној Ј.Г. решењем Прекршајног суда у Параћину Пр 1393/13 од 19.08.2015. године у вези истог догађаја правноснажно обустављен прекршајни поступак због наступања застарелости гоњења.

Изнете наводе захтева браниоца окривљене којима се у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Решењем Прекршајног суда у Параћину Пр 1393/13 од 19.08.2015. године према окривљенима Ј.Г. и М.И. обустављен је прекршајни поступак због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру који поступак је покренут због основане сумње да су окривљени дана 18.08.2013. године око 20,00 часова у Р., општина Параћин, у кући окривљеног М.И. тучом реметили јавни ред и мир, тако што су физички насрнули и један другом задали по један ударац затвореном шаком у пределу главе, а када се у тучу умешала окривљена В.Г. окривљени М.И. задао је окривљеној В. један ударац песницом у пределу главе.

У кривичном поступку покренутом против окривљене Ј.Г. приватном тужбом приватног тужиоца М.И. од 18.09.2013. године, која је измењена 07.04.2015. године,

поводом истог догађаја од 18.08.2013. године, окривљеној је стављено на терет да је у исто време око 20,00 часова и на истом месту – у Р. приватног тужиоца М.И. док је лопатом рашчишћавао земљу испред ограде шутнула у пределу гениталија од ког ударца је приватни тужилац задобио лаку телесну повреду у виду нагњечења левог тестиса и да је тиме учинила кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ.

Према наведеном, иако је у оба поступка реч о истој окривљеној и животном догађају који се одиграо у исто време и на истом месту, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру битно је различит од чињеничног описа кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ. Наиме, чињенични опис прекршаја садржи само оне радње којима је окривљена у конкретном случају тучом реметила јавни ред и мир на тај начин што је приватном тужиоцу затвореном шаком задала један ударац у пределу главе и исти не обухвата радњу окривљене – шутирање приватног тужиоца у пределу гениталија нити последицу те радње у виду лакшег повређивања приватног тужиоца, која радња не представља законско обележје прекршаја, већ је Кривични законик квалификује као кривично дело лака телесна повреда.

Имајући у виду наведену радњу окривљене као и последицу исте, по оцени Врховног касационог суда, не може се сматрати да се опис прекршаја у питању у односу на који је прекршајни поступак против окривљене правноснажно окончан обустављањем, односи на потпуно исти догађај и на исте чињенице и радње окривљене, а у вези са тим и насталу последицу у виду наношења лаке телесне повреде, што представља обележје кривичног дела из члана 122. став 1. КЗ, а које је било предмет оптужбе у овом кривичном поступку. Стога се, насупрот захтеву браниоца окривљене, у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, те се следствено томе правноснажна пресуда неосновано побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи и то да не постоји објективни идентитет између првобитног и измењеног оптужног акта и изреке пресуде којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овога суда, чињенични опис предметног кривичног дела дат у изреци првостепене пресуде садржи само оне чињенице и околности које су назначене у диспозитиву измењене приватне тужбе од 07.04.2015. године, а које представљају законска обележја кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, тако да првостепени суд, насупрот наводима захтева, није изменио изреку пресуде у односу на оптужбу, а тиме што је изрека пресуде измењена у односу на првобитну приватну тужбу приватног тужиоца од 18.09.2013. године није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде.

Поред тога, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче и то: да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер изрека пресуде није јасна с обзиром на то да у истој није наведен степен кривице окривљене, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП; да постоји противречност између изреке и разлога пресуде, који недостатак пресуде је прописан као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП; да суд није саслушао и суочио све сведоке из оптужних аката, иако је одбрана то предлагала чиме је према наводима захтева, повређено начело непосредности и расправности, те се на овај начин указује на повреду одредбе члана 395.ЗКП; да је суд заседао и донео одлуку као судија појединац, а не у већу, којим наводима се истиче да је суд био непрописно састављен и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) ЗКП; да је нови оптужни акт неблаговремен, јер је поднет по протеку три месеца од критичног догађаја, чиме се указује на повреду одредбе члана 65. став 2. ЗКП, као и да је окривљеној могла бити изречена блажа кривична санкција с обзиром да на њеној страни нема отежавајућих околности имајући при том у виду да она до сада није осуђивана, а којим наводима бранилац окривљене истиче да суд није правилно изрекао кривичну санкцију с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања и на тај начин правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене наводи да суд на основу изведених доказа није на несумњив начин утврдио да је окривљена приватном тужиоцу нанела лаку телесну повреду, нити је утврђено коју обућу је окривљена имала на ногама, те да је било неопходно одредити ново судско-медицинско вештачење како би се утврдило да ли је приватни тужилац задобио управо ону телесну повреду која је означена у изреци првостепене пресуде.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљене изнетим наводима захтева у суштини оспорава оцену доказа изведених у току поступка и чињеничне закључке суда у погледу предузимања инкриминисаних радњи од стране окривљене, чиме правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Указујући на погрешну одлуку о трошковима кривичног поступка и паушала бранилац у захтеву истиче да је суд одлучујући о висини трошкова кривичног поступка и паушала пропустио да цени тешке имовинске прилике окривљене која не ради и нема примања и имовину, којим наводима се оспорава правилност обрачуна трошкова кривичног поступка што је у домену утврђеног чињеничног стања.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због напред истакнутих повреда одредаба процесног закона, нити по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене Ј.Г. у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**